

7. Розробляти справедливі та релевантні форми оцінювання. Студенти хочуть, щоб їхня академічна робота оцінювалась повною мірою та справедливо.

8. Обмежувати можливості для академічної нечесності. Правила та стандарти співпраці мають бути достатньо чіткими, для того щоб студенти не мали стимулів та можливостей їх порушувати.

9. Кидати виклик академічній нечесності. Професори та викладачі мають бути прикладом для студентів у підтримуванні цінностей академічного життя.

10. Допомогати визначити та підтримувати загальноуніверситетські стандарти академічної доброчесності. Визначення, поширення та захист академічної доброчесності має бути справою всього суспільства.

О. І. Фролов, О. Т. Мозгова

СВІТОГЛЯДНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ВИКЛАДАЧА СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНИХ І ЗАГАЛЬНОЕКОНОМІЧНИХ ДИСЦИПЛІН

Сьогодні, незважаючи на появу інноваційних освітніх технологій, провідну роль в освітньому процесі продовжує виконувати викладач. При цьому можна стверджувати, що моральне виховання особистості студента є більш важливою метою викладацької діяльності, ніж передача йому конкретної інформації і контроль над її засвоєнням. У зв'язку з цим і актуальною є проблема особистості самого викладача, його моральних установок і світоглядних орієнтирів.

Світоглядна позиція викладача в значній мірі впливає на його діяльність. Викладач, хоч і обмежений рамками навчальної програми, сам вирішує, як надати матеріал, про що студентам розповісти в першу чергу, як розставити акценти в засвоєнні теми, які джерела порекомендувати для додаткового вивчення і, врешті решт, як пояснити студентам ті явища (історичні події, наукові проблеми, факти), які взагалі не мають однозначного і загальноприйнятого тлумачення.

Отже, сама позиція викладача і його стиль роботи впливають на формування світоглядних орієнтирів студентів. При цьому не викликає сумніву, що світогляд відіграє вирішальну роль у формуванні моральної свідомості, яке безпосередньо регулює поведінку особистості.

У зв'язку з цим виникає питання про критерії «правильності» світогляду викладача соціально-гуманітарних і загальноекономічних дисциплін.

На наш погляд, найбільш доцільною є нейтральна світоглядна орієнтація викладача в його професійній діяльності. Цей «нейтральний» світогляд передбачає: відмову від встановлення монополії на істину, утримання від остаточних і однозначних позитивних чи негативних

суджень; визнання в кінцевому підсумку рівноцінності протиборчих висловлювань, досягнення душевної незворушності та неупередженості, що є особливо важливим для того, щоб мати можливість уникнути суб'єктивних оцінок і переваг при викладі різних теорій.

Така світоглядна позиція викладача соціально-гуманітарних дисциплін дозволить не тільки передати і сформувати певну суму знань, необхідні вміння, а і загальнокультурні та загальнопрофесійні компетенції майбутнього випускника ЗВО і громадянина сучасного українського суспільства.

Т. М. Гайворонська

ЧИТАННЯ ЛЕКЦІЙ: ДЕЯКІ АСПЕКТИ МЕТОДИКИ

Нині одним із головних напрямів у сфері освітньої та наукової діяльності університету, як і інших закладів вищої освіти України, є формування інтелектуальної, високоморальної, професійно компетентної особистості.

Найважливіша роль у навчальному процесі завжди належала саме лекції, яка розглядається як логічно вивершений, науково обґрунтований і систематизований виклад певного наукового або науково-методичного матеріалу.

Окреслене завдання є багатопрофільним, через що потребує високопродуктивних методологічних і методичних засад.

Під методологією науки розуміють вчення про методи пізнання, теоретичне обґрунтування методів і способів пізнання, які використовуються в науці; певні теоретичні принципи, логічні прийоми і конкретні способи дослідження правових явищ. Методологічні аспекти правових досліджень становлять ті загальні питання, без вирішення яких не можна вивчати окремо взяті аспекти. Значення методології не обмежується тільки вивченням права, вона необхідна і в повсякденній практичній діяльності.

В основу методології читання лекцій покладено комплексний підхід до аналізу питань певних тем.

При викладанні лекційного матеріалу використовуються дві групи методів наукового пізнання: загальнонаукові (діалектичний, системно-структурний, історичний, формально-логічний, аналіз та синтез) і спеціальні правові методи (метод тлумачення правових норм, порівняльно-правовий метод) та ін.

Так, базовою методологічною основою наукового пізнання є діалектичний метод. Історичний метод дає змогу виявити історичні закономірності та особливості розвитку різних правових систем, зокрема реформування правових відносин.